

[Valdemar Sørensen.]

om man har Livsstraffen lovligt formuleret i Krigstilfælde eller ikke. I Krigstilfælde kan Livsstraf altid udøves; det ved vi lige fra salig Urias's Dage til vore, at Vejene dertil er mangfoldige, saa i og for sig, om det er lovfæstet eller ikke over for selve Krigsmagtens Medlemmer, spiller ikke nogen væsentlig praktisk Rolle. Men det har en Følge for civile Samfundsmedlemmer, som i Krigstilfælde falder ind under Bestemmelsen, og dør er det, jeg ikke rigtig kan forstaa Lovforslaget.

Der staar i § 24, at Livsstraf, der ikke er fuldbyrdet ved en Krigstilstands Ophør, omsættes til Straf af Fængsel paa Livstid. Det er altsaa et ganske positivt og uafvendeligt Krav. Men naar man saa ser hen i 6te Kapitel i Forslaget, Forbrydelser mod Krigsmagtens Kampdygtighed, hvor der opregnes en hel Del Tilfælde af Forbrydelser mod den danske Krigsmagt i Krigstid eller under truende Udsigt til Krig, Forhold, som er egnede til enten at gavne Fjenden eller at skade den danske Krigsmagt, saa staar der, at alle disse Forbrydelser straffes som Krigsforræderi med Fængsel ikke under 8 Aar, og kun i Krigstilfælde kan Straffen stige til Livsstraf. Og i den anden Bestemmelse staar der altsaa, at naar Krigstilstanden er ophørt, skal Livsstraffen omsættes til livsvarigt Fængsel.

Jeg kan ikke se andet, end at der er en vis Modsætning mellem disse Bestemmelser. Man fastsætter her en Straf paa højst 8 Aar for en Række Forbrydelser mod Krigsmagten, men i Tilfælde af, at Krigstilstand indtræffer og Livsstraf idømmes og Krigstilstanden ophører, skal Straffen automatisk omsættes til Fængselsstraf paa Livstid. Der er i og for sig en Inkonsekvens i dette, hvor man maatte sondre imellem, hvilke Forseelser der var Tale om. Jeg kan ikke se, at der fører en lige Linie fra § 24 til de mere specificerede Regler i § 34. Det er oven i Købet saa kompliceret, at der er en vis Modsætning mellem § 34 og § 35, for i § 35 staar der, at den, der tjener Fjenden som Spion, straffes paa Livet, men i de Regler, der er anført ovenfor i § 34, er der adskillige Forhold, som netop i deres praktiske Udførelse er Spioneri for Fjenden, og der staar ikke andet i Paragraffen, end at de i Krigstilfælde kan straffes paa Livet, hvorimod altsaa § 35 siger om Spioneritilfælde, at de skal straffes paa Livet. Der er her en Nuanceforskel i Udtrykkene; jeg ved ikke, om Juristerne har deres Mening med den, den kan muligvis

forklares, men naar man som Lægmand læser disse Ord, kan man ikke se andet, end at der er en Forskel, som ikke altid vil være let at klare.

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen gjorde en Bemærkning om, at han var glad ved, at dette Lovforslag ikke indeholdt nogen Særstilling for Befalingsmænd. Nu er jeg naturligvis enig i, at den tidligere meget skarpt accentuerede Særstilling for Befalingsmændene strafferetlig set er ophørt tidligere og heller ikke genindføres ved nærværende Lovforslag, men jeg vil dog fastholde, at som Teksten i det er formet, er der virkelig endnu en ret væsentlig Særstilling for Befalingsmænd. Man vil f. Eks. se, at der i § 50 siges, at begaas nogen af de i Borgerlig Straffelovs §§ 244—247 omhandlede Forbrydelser i eller i Anledning af Tjenesten mod foresat, Overmand eller Vagt, saa forhøjes den i de nævnte Bestemmelser foreskrevne Straf til det dobbelte. Det er i Tilfælde, hvor det drejer sig om Forbrydelser begaaet mod Pligten som Undermand, Forbrydelser mod den meniges Forpligtelse opadtil i Graderne. Men i 9de Kapitel, som omhandler Forbrydelser den modsatte Vej, nemlig Forbrydelser mod Pligten som Overmand, staar der i § 57, at begaas nogen af de i Borgerlig Straffelovs §§ 244—247 omhandlede Forbrydelser, de samme, som jeg før omtalte, i eller i Anledning af Tjenesten mod en Undermand, forhøjes den i de nævnte Bestemmelser foreskrevne Straf med det halve; og Straffen kan ikke sættes lavere end til Vagtarrest i 15 Dage, hvorimod Undermandens Forbrydelse opadtil straffes med mindst skærpet Arrest i 15 Dage.

Dér ser man, der virkelig er fastholdt retslig set en Forskel mellem den menige Mand i Hæren og den overordnede. Forbryder en Undermand sig mod en Overmand, kan hans Straf forhøjes til det dobbelte; forbryder en Overmand sig mod en Undermand, kan hans Straf kun forhøjes med 50 pCt. Jeg synes, at det vilde have klædt et Forslag som dette godt, om man havde indført den demokratiske Ligeret paa dette Omraade.

Jeg taler ikke om saadanne Smaating, som at naar endelig en Overmand idømmes Vagtarrest, maa han sandelig ikke sættes i Vagtarrest med andre end Folk af samme Grad. Man paalægger det offentlige Omkostningerne ved at skaffe Lokaler; hvis det kunde tænkes, at mange Overmænd af forskellig Grad skulde træffes, hvad jeg nu ikke tror. Jeg tror, at det er en rent akademisk